

1

Sygn. akt II Cz 428/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2014 r. **Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy**

w następującym składzie:

Przewodniczący - SSO Bogumił Goraj

Sędziowie - SO Wojciech Borodziuk

SO Irena Dobosiewicz (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2014 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku : (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko: D. D.

o: nadanie klauzuli wykonalności

na skutek zażalenia dłużnika D. D. na postanowienie Sądu Rejonowego

Świeciu z dnia 17 czerwca 2013 roku, sygn. akt I Co 2149/12

postanawia:

1. oddalić zażalenie,

2. zasądzić od D. D. na rzecz (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego,

3. sprostować oczywistą omyłkę zawartą w rubrum oraz sentencji postanowienia Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 17 czerwca 2013 roku w sprawie I Co 2149/12 w ten sposób, że w miejsce błędnej nazwy wierzyciela (...) wpisać (...).

Na oryginale właściwe podpisy

2

Sygn. akt II Cz 428/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2013 roku Sąd Rejonowy w Świeciu nadal na rzecz wierzyciela (...) S.A. z siedzibą we W. klauzulę wykonalności tytułowi egzekucyjnemu w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Świeciu w postępowaniu upominawczym w sprawie VI Ne 1013/02 przeciwko dłużnikowi D. D. /punkt 1 / oraz zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 127 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania /punkt 2 /

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż wierzyciel wniósł o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu po nabyciu praw z tytułu. Wierzyciel dołączył do wniosku dokument wskazujący przejście praw z urzędowo poświadczonymi podpisami. Wobec czego Sąd na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. nadał klauzulę.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł dłużnik, zaskarżając je w całości wnosząc o jego uchylenie oraz zawieszenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 821 § 1 k.p.c. . Skarżący wskazał, iż klauzula wykonalności została nadana na rzecz (...), podczas gdy w tytule wykonawczym wierzyciel został określony jako (...).

Wierzyciel w odpowiedzi na zażalenie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

W postępowaniu dotyczącym nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, zakres kognicji sądu rozpoznającego wniosek o nadanie klauzuli wykonalności jest ograniczony. Przed nadaniem klauzuli sąd bada, czy przedstawiony tytuł egzekucyjny jest nim w rozumieniu art. 777 kpc oraz czy nadaje się do wykonania w drodze egzekucji, jak i zostały spełnione przesłanki określone w art. 788 kpc. Sąd, zarówno I jak i II instancji, nie jest natomiast uprawniony do oceny, czy roszczenie istnieje, a w szczególności nie może badać zasadności roszczenia i obowiązku świadczenia dłużnika wynikającego z tytułu egzekucyjnego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 5 września 1967 roku I CZ 20/67).

Możliwość nadania klauzuli wykonalności po przejściu uprawnienia lub obowiązku na inną osobę jest uzależniona od wykazania tego przejścia za pomocą dokumentu urzędowego lub prywatnego z podpisem urzędowo poświadczonym. Pojęcia tych dokumentów określają odpowiednio art. 244 i 245. Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazuje na uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2009 roku w sprawie III CZP 5/09 (OSNC 2010/1/3; Lex nr

3

486175), że w literaturze dominuje stanowisko, iż w postępowaniu toczącym się w wyniku złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego (art. 788 §1 k.p.c.) sąd bada jedynie treść (osnowę) dołączonych do wniosku dokumentów urzędowych lub prywatnych z podpisem urzędowo poświadczonym. Badanie takie zmierza do stwierdzenia, czy na podstawie treści dokumentu można ustalić przejście uprawnień i obowiązków. Ma ono zatem charakter jedynie formalny, wyłączona jest natomiast merytoryczna kontrola, czy przejście takie istotnie nastąpiło z punktu widzenia przepisów prawa materialnego.

Dłużnik w zażaleniu oprócz zarzutów dotyczących wadliwego oznaczenia wierzyciela nie podniósł żadnych innych mogących podważyć prawidłowość wydanego przez Sąd Rejonowy postanowienia. Dodatkowo Sąd I instancji prawidłowo ocenił i uznał, że spełnione zostały przesłanki nadania klauzuli na rzecz wnioskodawcy przeciwko D. D.. Przesłanki nadania klauzuli na rzecz wnioskodawcy zostały wykazane zawartą w formie pisemnej umową przelewu wierzytelności z dnia 18 czerwca 2012 roku z podpisami notarialnie poświadczonymi, a przejście obowiązku zostało wykazane dokumentem urzędowym w postaci odpisu prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 10 czerwca 2011 roku w sprawie VI Ne 1013/12.

Skoro jak zaznaczono już powyżej zakres kognicji Sądu w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności z przejściem uprawnień lub obowiązków w trybie art. 788 §1 k.p.c. jest ograniczony do kwestii wskazanych w tym przepisie, a powyższe przesłanki zostały przez wnioskodawcę wykazane załączonymi do wniosku dokumentami, których dłużnik w zażaleniu nie kwestionuje brak jest podstaw do uwzględnienia zażalenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił zażalenie jako niezasadne na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego na które złożyły się po stronie wierzyciela koszty wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym zgodnie z § 10 pkt 13 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez Radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490)

Zgodnie z art. 350 § 1 kpc sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Jeżeli sprawa toczy się przed sądem

drugiej instancji, sąd ten może z urzędu sprostować wyrok pierwszej instancji (art. 350 § 3 kpc). Przepisy te mają odpowiednie zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie art. 397 § 2 kpc.

Z uwagi na fakt, iż w rubrum i sentencji zaskarżonego postanowienia Sądu pierwszej instancji omyłkowo wskazano, iż sprawa toczy się z wniosku wierzyciela (...) i nadano klauzulę na rzecz (...) zamiast prawidłowo (...), Sąd Okręgowy na mocy art. 350 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc orzekł jak w punkcie 3 postanowienia. Oczywisty charakter powyższej omyłki nie budzi wątpliwości, albowiem z załączonych do akt dokumentów jednoznacznie wynika, iż właściwa nazwa to (...).